

Λυγίζοντας τα γόνατα μπρος στη Μητέρα της Ζωής

[/ Γνώμες](#)

Του Σεβ. Μητροπολίτου πρ. Ν. Ζηλανδίας κ. Ίωσήφ

Τὸν Δεκαπενταύγουστο ψάλλουμε Παρακλήσεις, Μικρὲς καὶ Μεγάλες. Ἐναλλάξ. Μία μέρα τὴ Μικρὴ, μία τὴ Μεγάλῃ. Δέκα, ἕνδεκα ἢ δώδεκα Παρακλήσεις ἐν συνόλῳ. Ἀνάλογα μὲ τὴ θέση τῶν Σαββατοκύριακων τῆς περιόδου. Ὅσες εἶναι οἱ Ἐντολὲς ἢ ὅσα τὰ Ἑωθίνα, ἢ ὅσοι οἱ Ἀπόστολοι.

Οἱ δυὸ Παρακλητικοὶ Κανόνες εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον βρίσκονται στὸ βιβλίον τῆς Παρακλητικῆς. Στὸ τέλος, μαζί μὲ τὸν Κανόνα τοῦ Ἀκάθιστου Ὑμνου, ἐπίσης ἀναφερόμενο στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Τελικὴ παράκλησις τοῦ πιστοῦ στὴν μετὰ Θεὸν τελευταῖα ἐλπίδα του. Τελικὴ καὶ πληθωρικὴ παρηγοριὰ καὶ ἀναψυχὴ του.

Ὁ Αὐγούστος, τελευταῖος μῆνας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, μὲ διάταγμα τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀνδρόνικου Β' τοῦ Παλαιολόγου ὠρίσθηκε νὰ εἶναι ἀφιερωμένος στὴ μνήμη τῆς Θεοτόκου ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα του ὡς τὴν τριακοστὴ πρώτη. Κι ἐκεῖνος φιλοτιμήθηκε καὶ φρόντισε νὰ τῆς χαρίσῃ τὴν πιὸ ὄμορφη πανσέληνον τοῦ χρόνου, ν' ἀνάπαυση, στὴν Κοίμησί Της, τὰ ἄχραντα πόδια Της πάνω τῆς, καὶ εἶδε καὶ ἐθαύμασε σὰν παιδί ὁ πολὺς Κόντογλου καὶ ὀνομάτισε τὴ Σελήνη Ὑποπόδιον τῆς Θεοτόκου.

Στὰ πλαίσια αὐτὰ τῆς Αὐγουστιάτικης θεομητορικῆς εὐλάβειας, οἱ Παρακλητικοὶ Κανόνες τῆς Παναγίας ἔχουν μία θέση ποὺ ξεχωρίζει. Κανονίζουν καθημερινὰ τὴν ἔκφραση τῆς εὐσέβειάς μας καὶ τὴν ὑποβολὴ τῶν αἰτημάτων μας πρὸς τὸν Θεό. Καὶ μᾶς καλοῦν παρά. Δηλαδή δίπλα. Ἐξω ἀπὸ τὸ στενὸ χῶρο ὅπου βρισκόμαστε καθημερινὰ καὶ θλιβόμαστε μὲ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο συναπάντημα τῆς ζωῆς καὶ στενοχωρούμαστε μὲ τὶς βιοτικὲς μέριμνες καὶ τὰ χιλιόμορφα ἀνθρώπινα βάσανα. Στὸν ἄνετο χῶρο τῆς Χάριτος. Ἐκεῖ ποὺ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀναπνέει ἄνετα καὶ ἐλεύθερα. Στὸν πλατυσμὸ τῆς Πλατυτέρας τῶν Οὐρανῶν. Στὴν ἄνεση καὶ τὴν εὐρυχωρία τῆς Χώρας τῶν Ζώντων.

Ὁ πρῶτος, ὁ Μικρὸς Παρακλητικὸς Κανόνας εἶναι «Ποίημα Θεοστηρίκτου

Μοναχοῦ. Οἱ δὲ (ὑποστηρίζουν) Θεοφάνους». Ὁ δεύτερος, ὁ Μέγας, εἶναι «Ποίημα τοῦ Βασιλέως Θεοδώρου Δοῦκα τοῦ Λασκάρεως», ἦγουν τοῦ πολυπάθου τελευταίου Αὐτοκράτορος τῆς Νικαίας (1222 - 1258) ποὺ καλογήρεψε προτοῦ πεθάνει σὲ ἡλικία 36 μόλις χρόνων, κι ἔλαβε τ' ὄνομα Θεοδόσιος. Καὶ τὰ τέσσερα ὀνόματα ἔχουν ὡς πρῶτο συνθετικὸ τὸν Θεὸ, Θεοστήρικτος, Θεοφάνης, Θεόδωρος, Θεοδόσιος. «Ἄξιον καὶ δίκαιον», ἀφοῦ ἀμφότεροι οἱ Κανόνες εἶναι φανερώσεις τοῦ στηριγμοῦ, τῶν δόσεων καὶ τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀναζητητὴ παρακλήσεως πιστό, διὰ τῆς Θεοτόκου.

Οἱ ἐπαγωγὲς τῶν λυπηρῶν ποὺ χειμάζουν τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά μας δὲν πολεμοῦνται καὶ δὲν ἀντιμετωπίζονται μὲ τὰ λιανοντούφεκα τοῦ στοχασμοῦ, οὔτε μὲ τ' ἄσφαιρα πυρὰ τῆς φιλοσοφίας, ἔστω καὶ τῆς στωικῆς. Χρειάζονται κανόνια ἰσχυρά, εὐθύβολα, μικροῦ καὶ μεγάλου βεληνεκοῦς. Τέτοια εἶναι οἱ δυὸ Παρακλητικοὶ Κανόνες. Ἡ γόμωσή τους εἶναι πόνος μεγατόνων. Εἶναι μοναξιά καὶ ἀδιέξοδο. Εἶναι παράπονο καὶ στένωση. Εἶναι ἀπελπισμένη ἀναζήτηση φωτὸς καὶ κορακισμένη δίψα γιὰ ζωὴ. Καὶ βάλλουν κατ' εὐθεΐαν στὸ στόχο τοῦ ἐλέους. Ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ἄφθοно. Στὰ μητρικὰ αὐτιά Ἐκείνης πού μᾶς γέννησε τὸν Θελητὴν τοῦ Ἐλέους καὶ δύναται πάντα ὡς πανσθενοῦς Δεσπότη - Θεοῦ Μήτηρ, εἰ νεύση ἔτι μόνον πρὸς τὴν ἡμῶν οἰκτρᾶν ταπεινώσειν. Ν' ἀντλήση - Ἐκείνη ἀφειδώλευτα ἀπὸ τὸν γλυκερὸ ποταμὸ τῆς Ζωῆς μὲ τὸν κάδο τῆς παρησίας Της καὶ νὰ μᾶς λούση μὲ ζωοπάροχα θεία νάματα νὰ μᾶς ποτίση χορταστικά, νὰ ξεπλύνῃ τὰ μάτια μας γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ δοῦμε τὴν ἐμορφιά τοῦ χρυσοπλοκώτατου κάλλους. Νὰ βροῦμε λιμάνι γαληνὸ κι ἀσφάλεια μέσα στὴ δωδεκάτειχη Πόλη κι ἐλπίδα σωτηρίας σιμὰ στὸ θρόνο Τῆς τὸν ἡλιοστάλακτο. Νὰ γίνῃ καὶ σὲ μᾶς τὸ ποθούμενο ἀκατανόητον θαῦμα.

Τὴν δέησίν μου δέξαι τὴν πενιχράν, «Κυρὰ τῶν Ἀμπελιῶν», Αἴγαιο-πελαγίτισσα Παναγία, Γρηγοροῦσα Ἀθηνιώτισσα, Παραμυθία Ἀγιορείτικη, Φανερωμένη πολλάκις στὶς πέτρινες ὥρες τῶν παιδιῶν Σου, καὶ κλαυθμὸν μὴ παρίδης καὶ δάκρυα, καὶ στεναγμὸν, ἀλλ'ἀντιλαβοῦ μου ὡς ἀγαθὴ καὶ τάς αἰτήσεις πλήρωσον. Αὐτές, ποὺ μέσα στὴν Αὐγουστιάτικη κάψα ἢ παναθλία καὶ ταπεινὴ μου ψυχὴ Σοῦ ὑποβάλλει, Ζωοδόχε Πηγὴ, φλογιζόμενῃ μέσ' στό καμίνι τῶν συμφορῶν καὶ τῶν θλίψεων. Γιατί, ἀληθινά, πρὸς τίνα καταφύγω ἄλλην Ἀγνή; Ποῦ προσδράμω, λοιπόν, καὶ σωθῆσομαι; Ποῦ πορευθῶ; Τέτοιες ὥρες, στεῖρες καὶ δάκρυνες, ποῦ, ἐκύκλωσαν αἱ τοῦ βίου με ζάλαι, ὡσπερ μέλισσαι κηρίον, Παρθένε; Ποιὰ πόρτα, Πορτάϊτισσα, θὰ μὲ δεχτῆ, ἂν δὲν μοῦ ἀνοίξης Σὺ τὴν Ἐκατονταφυλιανὴ ἀγάπη Σου; Σὲ ποιόν, Γοργοεπήκοε, τὸν πόνου μου θὰ πῶ, τὸν πόνου ποὺ μὲ βρῆκε ἐξ ἀμέτρητων ἀναγκῶν καὶ θλίψεων καὶ ἐξ ἐχθρῶν δυσμενῶν καὶ συμφορῶν βίου, γιὰ νὰ μοῦ δώση, Ἐλεοῦσα μου, παντελεῖ σωτηρίαν καὶ πλατυσμόν.

Λυγίζουνε τὰ γόνατα μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Μητέρας τῆς Ζωῆς, ποὺ δέχεται

χρυσοκαλόκαρδα τὰ ταπεινὰ Αὐγουστιάτικα βασιλικὰ τῆς ἀγάπης,καὶ τοὺς ἐκ βάθους στεναγμοὺς καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀποσταμένης ἐλπίδας μας, καὶ τὸ λατρευτικὸ ἄσπασμὸ τῆς πίστεως ὅσων ὀλόψυχα Τὴν ὁμολογοῦμε Κυρίως Θεοτόκον καὶ Τὴν νοιώθουμε κατάκαρδα Προστάτιν τῆς ζωῆς καὶ φρουρὰν ἀσφαλεστάτην, τῶν πειρασμῶν διαλύουσιν ὄχλον καὶ ἐπήρειας δαιμόνων ἐλαύνουσιν. Καὶ φέγγει περισσότερο ἀπ' τὴν Αὐγουστιάτικη πανσέληνον τὸ ἅγιον πρόσωπο τῆς Θεοτόκου, ποὺ ἀναδείχθηκε διαπαντὸς ὁ γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν θλιβομένων ἢ χαρὰ, καθὼς ἐπείγεται νὰ μεταστῆ πρὸς τὴν Ζωὴν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς Ζωῆς. Γιὰ νὰ σπεύδῃ ἀδιάκοπα, γοργοφτέρουγη, χαριτόφορη, φωτοπλημμύρη, ἡλιόκαλη, νὰ παρακαλῆ, νὰ στηρίξῃ, νὰ περισκέπη, ν'ἀγιάζῃ, νὰ προστατεύῃ καὶ νὰ λυτρῶνῃ ἐκ θανάτου τὶς ψυχὰς Θεο-στηρίκτων, Θεο-δώρων, Θεο-φανῶν, Θεο-δοσίων καὶ γενικῶς Θεο-πίστων καὶ φίλο-Θεο-μητόρων• τὶς κριματισμένες δικές μας ψυχές...